

László Noémi

Emlékeim a háborúról

- csak -

kis póz ez is
mint annyi más
homlokon a megszokás
vidám szalagja körbeér

lesz munkahely
kölyök kenyér
s a fej fölött
helyes tető

majd minden snasszul összevág
hadd lám ki húzza legtovább
tovább minálunk

aztán egy lusta éjszakán
megugrik néhány számadat
a hőség nem lesz oly simán
viselhető

a könnyű baj reánk szakad
szavunk szegi és szárnyra kap
az az idő is amikor
tilosba járunk

- hogy mire nézek -

apámra néha igazán
ilyenkor úgy tűnik
van egy apám
egy igazi

ez most
hogy bő tavaszi árban
úszom míg viz fölött az állam
túrhető
és te
belőled él a szem
fénylik a reggel
meglelem az ujjaid között

terád
ahogy keresztülengeded
a hajszálereken az éjszakát
és nem tudod
mit adsz

az éj a nap velünk telik
nem tudja szem
mi az igaz
mióta lát

- a tér -

van így
kivárom itt legyél
nem arra gondolok
mi volt megírva
mire vitt a félelem
siess

erőnket elcseréltük
ügylehet velem veled
sem egyemberség száll a sírba
tudnod kell mikor
magadra vess

nevettelek
sok út sok újra felvett
kis képkaréj vigyázza éber
kedvem érted ismerem
magam

tudom
mi fán terem az édes
hontalanság ott ahol
csak élni kéne más helyek
igézetével